

רבינדרנת מגורי / הנצחון.

היא היתה הנסיכה אניטה. ופימן-החצר אשר למלך גרין לא ראה את פניה מעודו. ביום קראו לפני המלך שיר חדש. ירים את קולו במדה שיהא מניע לאוני שומעים נעלמים ביציע המסוכך אשר במרומי המרקלין. שלוח שלח את שיר זמרתו אל גוף-הכוכבים הרחוק. אשר שם. מוקף חוג אורה. זרח כוכב-מולד טפיר ונעלם מעין.

הוא תר אחרי כל דיע צל מבעד לצעיה. צליל נקש יבוא לאוני מרחוק ויעורר-בו חלושות על הקרסולים אשר מצלותיהם-הלב הדקות רע עם כל צעד. הה. הגלים הולודות הרפות. אשר הלכו על עפר הארץ בהסדר אלהים

על הבושלים! הפיטן שָׁמַם על מזבח לבנו, אשר שם נארגו זמירותיו לצליל מצלות-
הזהב האלו. מעולם לא עלה בלבו שפך לשאל, למי הצל אשר נע מבעד
לצעף. ולמי הצְעָדוֹת אשר שרו עם לבבו הפועם.

מַגְנִירִי, נערת הנסיכה, עברה על בית הפיטן בדרכה אל הנהר, ולא
הניחה יום אשר לא תקה עמו דברים אחרים בערמה. בראותה את הדרך
שוממה, וצל האבק נח על הארץ, תבוא יהודה אל תדרו וישנה לה בפאת
מרבדו. היה חשך של דאגה יתרה בצבע צעיפה אשר בחרה, בפרח אשר
תחבה בשערה.

האנשים הצטחקו והתלחשו על בן ואין מכלים. כי שיקר הפיטן לא מרה
מימיו להעלים את העובדה, כי פגישות אלו נרמו לו אך עונג.

פטר שמה היה, רביני פרחים. יש להורות כי לכתמותה פשוט הספיק
סתק השם. ואולם שיקר הוסיף עליו גופך משלו, וקרא לה, רביני פרחי הזוי.
ובני-תמותה פשוטים הנידו ראש ויאמרו: אהה!

בשירי האביב אשר שר הפיטן היתה תזורת תהלת, רביני פרחי הזוי
גלגל לבל, והמלך קרין ויצטחק בשמעו, והפיטן השיב בבת-צחוק.
אז יפנה אליו המלך בשאלה: הדבר הדבורה הוא אך לזמזם בהצר
האביב?

והפיטן יענה: לא, כי גם לנמוע את הדבש מרביני פרחי הזוי.
ויצחקו כל השומעים במרקלין המלך, ורַמְן רננו, כי גם הנסיכה אניטה
צחקה על קבל נערתה את שם הפיטן לעצמה, ומעירי שמחה בלבבה.
בן יתערבו אמת ומרמה בחיים — ולאשר בנה, האלהים יוסף האדם קטוטי.
רק אלו היו אמתות מהורות — אשר שר הפיטן, הנישא היה קרישנא,
האל האוהב, ורדה, האהובה, הגבר הנצחי והאשה הנצחית, היגון הבא מראשית הזמן
והשמה אשר אין לה תכלית, את האמת אשר בשירים האלה השוה הכל בקרב

ולב, למן האביון ועד המלך בעצמו. שירי הפיטן נשאו על כל שפה. לכל נצנוץ ירח ולכל אושת רוח הקיץ יפרוץ שירו ויעבור בארץ מחלונות וחצרות. מאניות שים ומצללי עצים ליד הדרך. בקולות אין ספור.

וכן עברו הימים באושר. הפיטן קרא, המלך הקשיב. השומעים מהאו נה. מנגידי עברה עבור ושוב על בית הפיטן בדרכה אל הנהר — הצל רפרף מאחרי היציע המסוכך, ומצללות-הזהב הדקות פעמו מרזעק.

ובעת ההיא יצא מביתו בדרום הארץ פיטן אחר ללכת בדרך הכבוש. ויבוא אל המדך גרין אשר בממלכת אמרפור. הוא עמד לפני כסא המלוכה ויביע שיר תהלה למלך. התחרה התחרה בכל פיטני-החצרות בדרכו ונצחוננו היה שלם.

המלך קבלו בכבוד ויאמר לו: הפיטן, ברוך אתה לי בבואך ו'

פנדריק הפיטן ענה בגאון: אדון, שאפתי קרבותי.

שיקר, פיטן החצר אשר למלך לא ידע את תכמיסי המלחמה בשל שרן השירה. שנתו נדדה בלילה. הדמות הגערצה אשר לפנדריק המהולל, אמו התו כתרב עקומה, וראשו הנאה והנשווי לצר אחר; רדפו את חוון הפיטן באסלה. בלב הרד יצא שיקר אל הזירה למחרת הבוקר. התיאסרון היה מלא אנשים מפה לפה.

הפיטן ברך את מתהרו בבת-צחוק ונקידה. פנדריק השיב בניה ראש קן ויהסך את פניו אל תוני מעריציו, אשר לוהו בבת-צחוק רבת כונה.

שיקר העיף את מבטו כלפי היציע המסוכך אשר במרומי הסדקל ויברך את שרתו בלבו. באמרו: אם אנצח היום בקרב, שרתני, והודיתי שן המפוארי.

החניצרה תקעה. ההמון הרב עמד על הגליה, ויקרא נצחון למלך. המן לבוש לבוש לבן רחב, בא לאמו אל הסדקלין בענן סהיו ישוש. וישב על כסא

סנדריק קם, והטרקלין הגדול נאלם דומיה. ראשו מודם בגאון וחוו מבלט
לפני החל לשיר בקולו הרועם את תהלת גרין המלך. מליו הכו על קירות
הטרקלין כמשברי הים, וכמו תקרקנה את צלעות ההמון המאוזן. כשרוט למצוא
בונות שונות בשם גרין, ולארוג כל אות בו בארני תרזים בצרופים מצרופים
שונים. לקח את נשימת השומעים הגדהמים.

רנעים מספר אתרי שבתו עוד רעד קולו בתוך יער העמודים אשר בחצר
המלכות, ובאלפי לבבות נאלמים. החכמים והמלומדים אשר באו מקצו ארץ
הרימו יד ימינם ויקראו הדרו

המלך העיף מבטו על פני שיקר; ושיקר הרים לרגע את עיניו מלאות
ענת אל אדונו. אחרי-כן עמד כצבי אשר מצאהו חין על המפרץ. פניו היו
תורים, בוש כאשה, דמותו, דמות-עוד דלה, עננה בשרפוטיה, היתה כמו עונב
מתוח הנכון לפרוץ בנינה לכל מע קל.

ראשו שח וקולו היה שפל בחלו. התרזים הראשונים במעט לא
היו נשמעים לאוזן. אחרי-כן הרים לאט את ראשו, וקולו הצלול והערב
עלה השמימה, כלהבת אש דועדת, הוא התחיל באגדה העתיקה על-דבר שלשלת
המלכים הגעוצה בערפל העבר הרחוק, והביאה בדרך ארוכה של גבורה ונדיבות
ללא-משל עד ימות הנוהה. הוא קבע את עיניו בפני המלך, וכל האהבה
גדולה ללא-הבעה, אשר בלב העם לבית המלך, עלתה בקטרת בזמרתו, ותשתרג
גור, על הכסא מכל עבריו. ואלה היו דבריו האחרונים בשבתו רועד על
קומו: אדוני, יכול יוכלו לי במלחמת מלים, אך לא באהבתי אותך.

דמעות מלאו עיני השומעים, וחומות האבן רעדו מקריאות הנצחון.
מלגלג על התפרצות-רגש זאת מצד ההמון, בניד ראש נשנב, ובלעני-בו
ם סנדריק וזרוק אל תוך הקהל את השאלה: מה יש געלה ממלים? ברגע
זה הטרקלין שנית לדממת.

או יוכיח, ברוב בקיאות ולמדעת מפליאה. כי בראשית היתה המלה, כי המלה היתה אלהים. הוא תמך יתדותיו בדברי ספרים עתיקים, ויבן מזבח רם ונשא למלה, להושיבה מעל לכל אשר בשמים ובארץ. ובכל פעם שנה בכל כחו האדיר על השאלה: מה יש נעלה ממלים?

בגאון הביט על סביבותיו. איש לא ההין לצאת אתו לקרב, ולאטו שב למושביו, דמיונו כאריה אשר אך זה שבע מקרבנו. המעריצים קראו, ישרו המלך נאלם דומיה מרוב השתוממות, והפיטן שיקר היה בטל בעיני עצמו, למשמע הלמדנות המדהימה הזאת. היום הזה באה האספה אל קצה.

למחרת החל שיקר, את שירתו. הוא שר על היום, בו הבהיל חליל-האהבה ראשונה את דממת האויר בחורשת ורינדה. בנות-הרועים לא ידעו מי המנגן ומאין באה הגנינה. יש אשר גרמה כי תבוא מלב רוח דרומית, ויש אשר גרמה כי מן העננים השמים על ראשי הנבעות תבוא. היא באה שלוחה מארץ הגן החמה לבשר ראיון-אהבים, ותגהר משולי המערב באנחת יגון. גרמה כי הכוכבים הם פיות הכלי, אשר שטף בנעימות נגון את חלומות הלילה. גרמה כי הגנינת סרצה באחת מכל העבדים, משרות והורשות, מן הערבות העטופות צל ומן הדרכים הנשמות; מתבלת השחק הנמוגה ומירק העשב הנוצץ. הן לא ידעו את פשר הדברים, ולא יכלו למצוא מלים לבטא את תשוקת לבן. דמעות מלאן עליהן, וחייהן נראו להן ארוכים מדי למען המות אשר יבוא לאספם.

שיקר שכח את שומעיו, שכח כי נסה ינסה את כחו בפני מתחרו. לברז עמד בתוך מחשבותיו, אשר רשרשו ויאושו סביבו כעלים ברוח קיץ. ויש את שירת ההליל, הוא הוה בשרעפיו תמונה אשר לקחה דמותה מצל, והל צליל דפה הבא מצעד רחוק.

וישב על מקומו, שומעיו רעדו מתוך נפאות הבאה מעונג אשר אין לו ניב, מדה ופשר, וישכחו למחוא לו כת, וכאשר רגש זה נוע ומת בקהן

עמד פנדריק לפני כם המלוכה ויקרא למתחרו. כי יגדיר במלים. מי היה האוהב ומי אהובתו. ויבם סביבותיו בעזות גאווים. ויצחק למלוי. ואחר שאל שנית: מי הוא קרישנא האוהב ומי רדה האהובה?

אז יהל לנתח את שרשי השמות האלה — וידרש את כונותיהם כמין הזמר. השוה השף לפני קהל השומעים המשתאים את כל סבכי הדעות אשר לשיטות המחקר השונות בכשרון כלול בשלמות. כל אות בהם הפרד מהברותיה. אחר־כך יעקבן בהגיון אכזרי. עד כי היו לעפר באפסותן. או יחספן ובנה מהן שנית כונות חדשות. אשר לא שערן. מעולם גם התריף שבכנענייהמלים.

המעריצים יצאו מכליהם; הם מהאו כף בקולי קולות. וההמון התרה החויק אתריהם. כי השלה השלה את נפשו אשר יראה בעיניו היום את המטלית האחרונה אשר לצעיפי האמת נקרעת בפלאי השכל. גבורת, אסנתו האדירה לה הרבתה לעצמם. עד כי שכחו לשאול את נפשם. אם אמנם יש כל אמת תחתיה.

רוח המלך היתה שבוית תמהון. האויר פהר מכל היות עיניה. וחזות העולם מסביב כמו ששמה את רענותה הירוקה והרכה. וחלבש צורה מוצקה — צורת דרך סלולה וכבושה אנבים וחצין. בעיני הנאספים היה סיטנם הם רק נער קטן בפני הענק הזה. אשר התהלך בפניהם במוחות. שובר מעצורים על כל צעד בעולם המלים והמחשבות. עתה הוברר להם בפעם הראשונה. כי השירים הכתובים בידי שיקר פשוטים הם עד לתוסף טעם. ורק בקרה הוא. אשר הם עצמם לא כתבום. באלה לא היה תרוש. לא קושי. לא מוסר. לא נחיצות.

המלך בקש לעורר את מיטני ברמזי מבטים דוממים לנסות כחו באחרונת. אך שיקר לא שם לב. ויהי קבוע על מושבו.

המלך ירד בחמתו מעל כסאו — ויעקר את רביד־פניניו מעל צוארו וישימהו על ראש פנדריק. כל המרקלין הריע בצהלה. מן היציע המסוכך למעלה הגיעה

אויסה קלה לישלוח מרשרשות ושרשרות עם פעמוני זהב. שיקר קם ממושבו,
וצא את הבדקלין.

היה לילה אפל עם כלות הירח. הפימן שיקר הסיר את כתבי-ידו מעל
הרפס אשר בחדרו, וישבם לערמה על הרצפה. מהם הכילו את יצירותיו
הראשונות אשר כבר שחקן. הוא הפך בעלים, ויקרא בהם למקוטעים ועד
פה ועד שם. כולם היו בעניו דלים ותפלים — מלים שכיחות ותרווי-לחות!

אהר אחד קרע את ספרו לקרעים וישליכם לתוך קערת אש, ויאמר:
אלק, אלק, יפתי, שלהבתו את יקרת בלבי כל שעת הבלי אלהו לו היה
לבי זהב, כי עתה יצא מן המסה צרוף ונצין, אך מששח דשא רמוס הוא,
ומאום לא נותר פטנו, זולתי מלוא הבק אפרי.

הלילה הלך ונמנו, שיקר פתח את חלונו לרוחה. הוא פור על יציעו את
הפרחים הלבנים אשר אהב: יסמינים, שושני-צחר וכרזנצימות. אז יביא אל
חדרו את כל המטרות אשר בביתו וידליקן. אתריכנן ערב ברבש מיין שרשי-
מות, וישת וישכב על מפתו.

צעדות זהב פעמו במסדרון מאתרי הדלת, ובושם עדין נדף לתוך החדר
עם הרוח.

הפימן דבב בעצים עצומות: אדונתי, החמלת על עבדך לאתרונה, ותבואי
לראותי!

יבוא המענה בקול מתיקות: פימני, הנה באתי.

ויסקח שיקר את עיניו — וירא לפניו מפתו דמות אשה.

עיני היתה סדה ומעולפתה. גרמה לו כי דמות הצל הזאת היא אשר
מלכה בהביון לבו, ותצא עתה לעולם ברגעיו האחרונים להביט בפניו.

האשה אמרה: אני הנסיכה אנימה.

בהיב עמל ישב הפימן על משכבו.

הנסיכה לאמה על אונז: .המלך הטא לק. אתה נצחת בקרב. סיבני. ועתה
 באתי להכתירך בכתר הנצחון.
 ותעבר את רביד הפרחים מעל צוארה. ותשימהו על שערותי. והסימן
 נמל על יצועו מת.

מן המקור האנגלי א. ב.

